

CSONTOS MÁRTA

A KREATIVITÁS HALÁLTUSÁJA

*Mit számít az, hogy
átvéreztétek a lapokat,
hisz jönnek az újak.
(Urbán Gyula, Egy nemzedékhez)*

*Most hazudni érdemes,
most hazudni hasznos,
bébi-arcú megalkuvással,
látszat ártatlansággal,
belépti díj megfizetése
nélkül beülni a nézőtérre - -
ez most a trendi,
kivéreztetni a gömbölyű
csendet, elfuserált idiotaként
harsogni, hogy téged már
nem érint az eredendő gond-
viselés, közben tetszelepsz saját
öntörvényű színpadodon,
élvezed a teremtés előtti
összevisszaságot, s a romlott
szavak lerakodnak ajkadon,
mint a guanó, keményen s
vastagon.*

*Most érdemes másokat átverni,
hamis jelszókat fabrikálni,
most lehetsz hazug szólamokban
bántóan magabiztos.*

*Most durván harsogni érdemes,
széles vállal mehet a bivalykodás,
már sokan leköpdösték az eget,
lefestették a bevéselt térképeket,
talpuk alatt porrá tört a kereszt.*

*Jön az értékek újrahasznosítása,
az új bábeli zűrzavar keretében
át kell füstölniük a világot, s ami
végtermékként megmarad,
átgyúriák tetszés szerint a
Nagy Demokraták, így jön létre
az Új Massa, s győz a
világot feléleltő kreativitás.*

*Nincsenek többé egyéni
vonásaid, piszkos-barna máz
csorog végig az arcodon,
s az eredendő körvonalak
többé már nem látszanak
az átvézett lapokon.*

A KREATÚRA BOSSZÚJA

*Minden nap ugyanazt látod,
valahogy önmagad kiszolgáltatottja
lettél, s ítéleted ellen nincs apelláta.
Hagyod, hogy a fény hálót égessen
arcodra, fogai között is növeled
a hézagokat. Mikor imáidba merülsz az
éjjeli csendben, hallod, hogy odabent
a belek között motoszkál valaki, - egy
jogcím nélküli bérlő, aki szabadon
garázdálkodik tested üregeiben,
s teljes lendülettel ide-oda tologat
egy szerelvényt, melynek árukészletéről
semmit sem tudsz.
Próbálsz a kreatúrát kicselezni, zárod
a menekülési útvonalat, de az ellenmozgás*

*újra visszasodor; hiába húzod össze
kicsire magad, ott maradsz a horizont
szélén, ott rekedsz a fájdalom udvarában,
ahol már magaddal sem akarsz szóba
elegyedni, s be kell látnod végre, te
vagy minden jónak az elrontója.*

*Szürkeállományodba belefúlladt
a távolban ragyogó kék, s most már
nem tudsz szelektálni, s nem látod
azt sem; kőmennyezet lett fölötted az Ég.*

